

Једна звезда

Једна је звезда
са неба на земљу гледала
и мислила како би дивно било,
када би земаљски живот имала.

Маштала је
да прелепа девојка постане,
да има прекрасно нежно лице,
дубоке, плаве, светлוצаве очи,
дугу косу,
како би чудесно било,
када би свој изменила лик
и женско обличје добила.

Тада би могла да плеше,
по пољима трчи,
у дубоком мору плива,
у његову дубину урања,
ваздух дише,
цвеће рукама својим бере.

У земљу се загледала
и својим се жељама све више и више
усхићавала.

А затим је на земљи
младог човека угледала,
лепоту његову одмах приметила,
што га је више гледала,
све се више његовој лепоти дивила
и на крају се у њега силно заљубила.

Говориле су друге звезде:
„ Не посматрај земљу тако пажљиво,
не посматрај њега,
твој живот је на небу.
Ако се на земљу спустиш,
никада се нећеш вратити.
Спокојан живот, нама звездама дат,
изгубићеш,
а заједно са љубављу, усхићењем,
које живот на земљи дарује
и тешкоће земаљске добићеш.
Зато заборави све о чему си маштала,
у нас звезде, сестре своје, гледај,
а жеље о животу на земљи пусти! “

Али она није могла да их пусти...

Све би могла да заборави:
и женско обличје,
и прекрасно лице, плес, цвеће,
али човека, сада већ вољеног,
није могла да заборави.
Сета и туга су је притискали,
раздвојеност није могла да издржи.

На земљу се спустила,
пред вољеним човеком се појавила.

Када је угледао
у њене се светлוצаве очи заљубио
и тада је схватио,
зашто је тако дуго у небо гледао
и кога је то чекао.

Своју звезду – невесту је пољубио
и до краја живота је није пустио.